

Naslov:
PRAVI IZBOR

23.05.08. pravda

Kako im „leži“ ulica! Koliko ih je lepo videti na ulici umesto po svečanim salama i ambasadama! Izađe sva ona bulumenta javnih ličnosti i umetnika na ulicu i baci se na bine Borisa Tadića, pa onda koalicije „Za evropsku Srbiju“ i „Evropski Beograd“. Izmileše iz svojih direktorskih kabineta, amabasadorskih fotelja, upravnčkih kancelarija, izađoše iz vode, iskočiše sa zelene trave, baciše se sa scene na ulicu i svi ostaše na ulici. Izgubiše izbore i ostaše na ulici. „Ne damo Beograd!“

Pokret „Evropa nema alternativu“ organizovao je performans da bi odbranio Beograd od njegovih građana i njihove izborne volje. U performansu istaknutu ulogu imaju Aleksandar Šapić, Savo Milošević, Svetozar Cvetković i Vida Ognjenović... Kakav crni Beograd, brane oni svoje privilegije. Naviklo to da izvlači svakojaku korist iz Beograda i vlasti, naviklo to na svečane proslave i bakšise koje im vlast daje dok pljačka milione. Ne shvataju mučenici da se njima samo daje napojnica što prisustvuju i ulepšavaju bahanalije najtežih privatizacionih pljački i zloupotreba građevinskog zemljišta. Ali, oni su samo objektivno mučenici, subjektivno i pojedinačno oni uživaju u svojim ulogama, oni se samozavaravaju da je to nekakva „građanska“ inicijativa. Nikad se oni ne bi pobunili protiv neke nepravde ili otimanja zemlje u kojoj žive. Nikako! To se njima ne može dogoditi. Oni su tamo gde se šklapa. To je „građanski“. Ali, što jes jes, leži im ulica! To je prvi zapazio Siniša Mihajlović kada je uočio „kvalitete“ Save Miloševića u igranju fudbala na ulici. To mu više leži od igre na travi.

Nije to jedina akcija koja se vodi protiv izborne volje građana. Ipak, prednjače matematičke igre oko sastavljanja vlade. Tu su se neke stranačke glavešine potpuno otele svakoj obavezi i kontroli. Tako u glas klikću Mlađan Dinkić i Slavica Đukić Dejanović, G17 i SPS. Dinkić više preko „Blica“ da „više od 90 odsto SPS-a hoće da saraduje sa listom 'Za evropsku Srbiju'“, a njemu se kano vila iz Šumadije odazivlje potpredsednica SPS-a Slavica Đukić-Dejanović sa „SPS je mnogo bliži tadićevcima i raduje se što je Tadiću levica u duši“ i uopšte joj se dopada Tadićeva ekipa. Potpuno je u redu što Dinkić nema pojma o tome šta je SPS i njegov Glavni odbor kao i njegovo biračko telo i potpuno je u redu što Slavica nema pojma o tome šta je Demokratska stranka. I potpuno je u redu što se na sav glas govori ono o čemu se nema pojma. No, navikli smo, to je srpski specijalitet. Ali, nije u redu kada se o biračima svoje stranke govori, a „da se nema pojma“.

Da je biračima i glasačkom telu SPS-a bliska saradnja sa Demokratskom strankom odista može reći neko ko o tome nema pojma ili pak, ima neki veliki lični interes da to čini. Neću da ponavljam sav onaj repertoar zlodela koja je vođstvo DS-a načinilo prema SPS-u. Ali budući da Đukićka pominje da je „DS sa Borisom Tadićem na čelu jedna potpuno nova ekipa u odnosu na onu iz 2000. godine“ valja se samo pristiti ko je to bio na vlasti u Beogradu kada se Slobodanu Miloševiću nije dalo ni grobno mesto, kao ni mesto za izlaganje posmrtnih ostataka predsednika SPS-a, Srbije i Jugoslavije. Upravnicu Muzeja 25. maj koja se žalila i protestovala što su tu izloženi Miloševićevi posmrtni ostaci primio je, tešio i podržao upravo Boris Tadić kao predsednik Srbije. Je l' to ona „nova ekipa“ koja je balonima i performansom uz pesmu i veselje slavila Miloševićevu smrt i likvidaciju? Je l' za vreme vlasti te ekipe zabijan glogov kolac na Miloševićev grob? Kako to da je na sahrani Slobodana Miloševića bilo dvostruko više ljudi nego danas glasača SPS-a i to sve sa koalicijom. Misli li Đukićeva da su svi oni sve to smetnuli sa uma, naprosto zaboravili, pa ne prepoznaju u tome od nje

hvaljenu „Tadićevu ekipu“? Kako to da ta „nova ekipa“ za bombardovanje krivi samo socijaliste a ne i NATO? Kako to da ta ekipa kada priča o inflaciji 1993, ni da pomene sankcije koje su osnovni njen uzrok.

Koja je to ekipa, ako ne Tadićeva, na ovim tek završenim izborima plašila celu naciju sa „užasima devedesetih“ ,sankcijama, izolacijom i samoizolacijom, i na tom strahu gradila celu svoju kampanju. Jesu li odista biračkom telu socijalista „svrake pamet popile“? Jesu li to socijalisti bili na vlasti devedesetih godina ili neko drugi? Što su se socijalisti borili za Kosovo kada su mogli samo mirno da kažu „nećemo nikada priznati otimanje Kosova“ ništa dugo ne preduzimajući kao što danas „čini“ Tadićeva ekipa?

Nisu se to Demokratska stranka i Boris Tadić promenili niti se oni odriču Zorana Đinđića i 5. oktobra 2000. Snevaju oni 6. oktobar. Ne pada njima na pamet da se promene niti to bilo čime osim praznim pričama dokazuju. Oni hoće da lažima i laskanjem pridobiju podršku rukovodstva SPS-a kako bi ostali na vlasti i nastavili započeto uništavanje srpske privrede i društva. Znaju oni takođe da se biračko telo SPS-a nije promenilo, i to bolje znaju nego neki rukovodioci SPS-a.

Svako ima pravo da se menja pa i socijalisti, ali prave promene nikada se ne sprovede tako što se zaboravlja ili briše iz sećanja ono minulo, a još manje pukim samoobmanama i lažnim pričama bilo o sebi bilo o drugima. Jer, u tim slučajevima nije reč o bilo kakvoj promeni, pa ni promeni stava ili mišljenja, sazrevanja, prilagođavanja vremenu i izazovima epohe već o ličnom i prizemnom ćaru.

Sadašnji partneri SPS-a u pregovorima o vladi Srbije su pravi, tačan i jedini izbor biračkog tela ove partije i onih koji u njeno ime pregovaraju. Naravno, ako nećemo da lažemo i sebe i narod.

Milorad Vučelić